

Od autorky svetoznámeho bestselleru Ako si vycvičiť draka

CRESSIDA COWELLOVÁ

Kudy
do
VESMÍRU

Co kdyby existovalo dítě,
které dokáže nakreslit mapy
zobrazující místa, odkud
se dostanete kamkoli - třeba
do jiné galaxie!

Tuto knihu věnuji rodině
FACCINIŮVÝCH – Emily,
Benovi, Francescovi, Delfině
a Bayovi

Text and illustration copyright © Cressida Cowell, 2023

Translation © Ondřej Pauser, 2024

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2024

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována
v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databázi
či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

KUDY DO VESMÍRU

Z anglického originálu *Which Way to Galaxy*

(Hodder Children's Books, 2022) přeložil Ondřej Pauser

Redigovala Iveta Poláčková

Korektury Adéla Lapáčková

Odpovědná redaktorka Kateřina Eliášová

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk KASICO, a. s., Bratislava

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2024

Vydání první

ISBN 978-80-276-0683-2

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Kudy do VESMÍRU

Napsala a ilustrovala
GRESSIDA COWELLOVÁ

B R I O

✓ tomto príbehu vystúpia štyri hrdinové.
Ktorý se ti Líbí najviac?

K2 O'Hero

Kreatívny, odvážny,
jenom si není úplne
jistý sám sebou

Izzabird
O'Heroová

Hubatá, neposlušná,
s veľkým srdcom

Theo Smith

Chytří, laskavý,
vynalézavý a cool

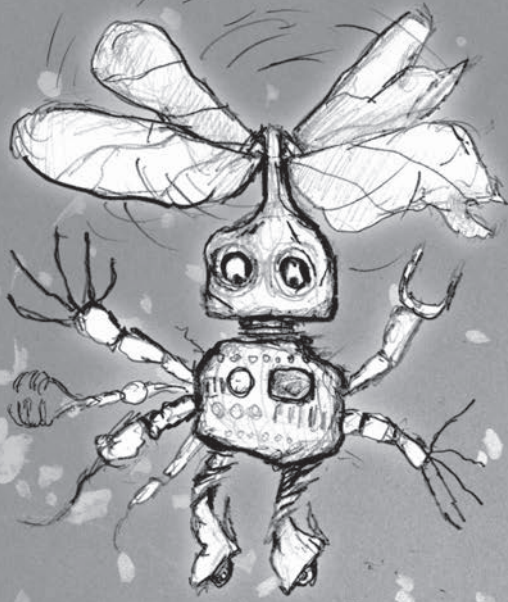
Mabel
Smithová

Ostýchavá,
přemýšlivá, skvěle
to umí se zvířaty

A potom je tu ještě úplně malá
holčička jménem Annipeck
O'Hero-Smithová

... a robůtek, kterému
řikají Jotek.

PODRUHÉ

MOŘE

POPRVÉ

OHNIVÉ

A

ROZBITÝ
OSTROV

Nebezpečné místo pro Petardovce

Výběžek kelpů

Sněžné

Sněžné víry

VNĚJŠÍ POLOOSTROV

Zmrzlý les

Zahavé

Poslední vulkán

Ohnivě
víry

BLIN

NÁHORNÍ PLOŠINA

Věčné kruhy

moje

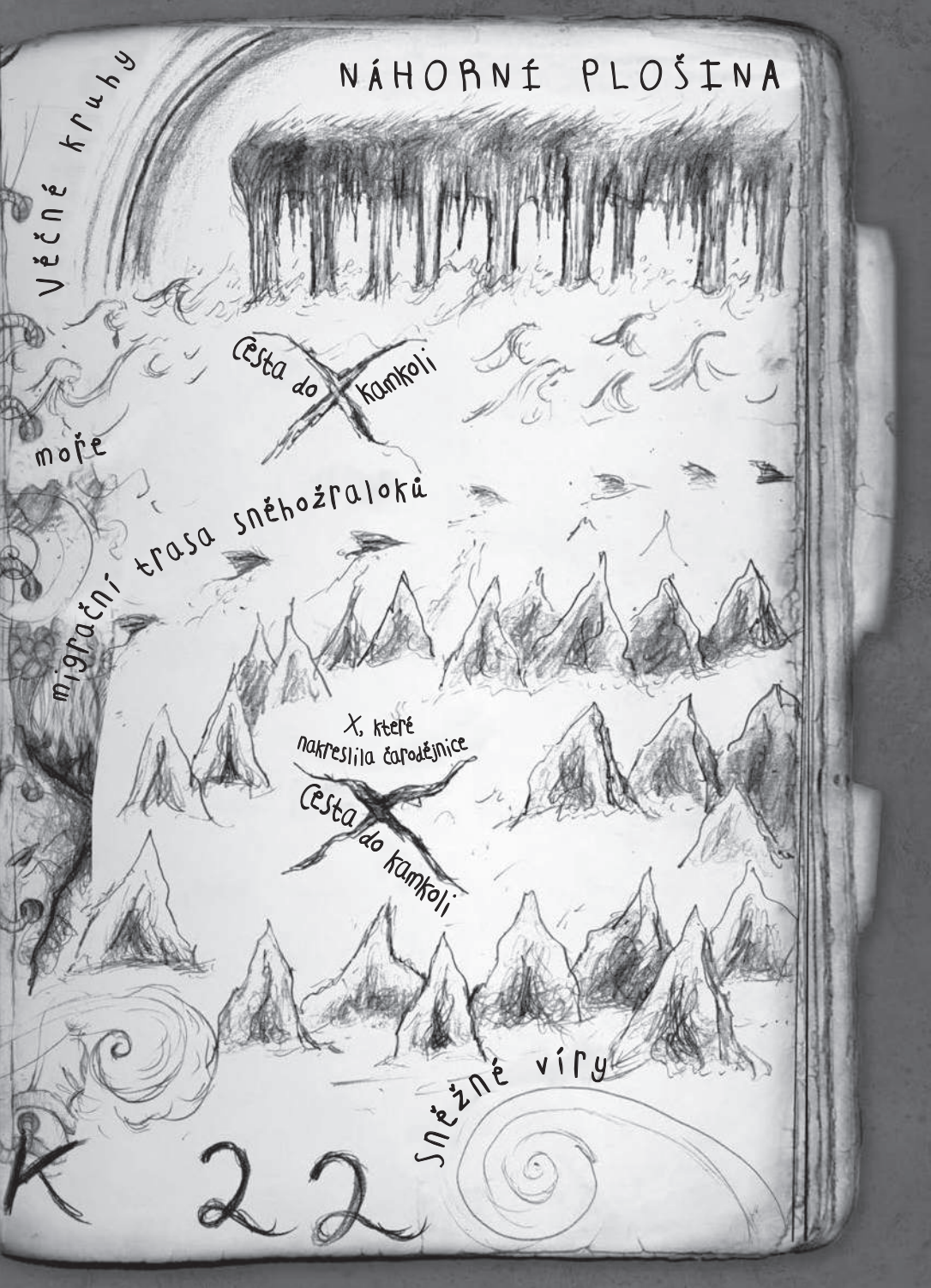
migrační trasa sněhožraloků

X, které
nakreslila čarodějnice

~~Cesta do kamkoli~~

Sněžné víry

R 22

Úvod

Horizabel Delftové

Jsem Tvůrce příběhů.

Mé jméno je Horizabel Delftová, ale říkají mi také grimm, vesmírný sirotek, lovec odměn a zcela určitě jsem ten nejlepší hvězdochodec v celém univerzu.

Mým úkolem je udržovat mír nastolený Vesmírnou vládou. A věřte, že je to náročná práce.

Protože vesmír je obrovský - tak obrovský, že z toho dostanete závrať, popraskají vám ušní bubínky a udělá se vám špatně od žaludku.

Kdysi dávno, ve vzdálené minulosti, však jeden magií nadaný člověk se speciálním darem nakreslil Alternativní atlas, kde najdete mapy všech míst ve vesmíru, ale především také přesné aktuální umístění portálů vedoucích do kamkoli, kterými můžete vstoupit do meziplanetárního prostoru a vmžiku překonat i ty největší vzdálenosti, čímž ušetříte spoustu času i nákladů na kosmické cestování.

Takovým místům říkáme „Mezihvězdné křižovatky“.

Oficiální kopii onoho původního Alternativního atlasu smí používat pouze několik vyvolených, naši zákonodárci a potom lovci lidí, jako jsem já. Procházíme vesmírem,

dáváme pozor na to, aby se nešířily nelegální kopie atlasu, a eliminujeme ty, co používají Cesty do kamkoli bez našeho povolení, to vše v zájmu zachování míru mezi světy.

Jsme bezpochyby úžasní. Máme obrovská křídla, která nám pomáhají překonat nekonečné vesmírné vzdálenosti, žijeme sami, bez rodin, které by nás jen rušily, a díky tomu všemu se nám po výjimečně dlouhou dobu dařilo úspěšně udržet v galaxiích stabilitu a klid.

Jenže teď, poprvé po tisíciletích, se narodil potomek původního tvůrce atlasu, chlapec, kterému říkají K2 a který dostal do vínku stejný dar, dar tvorby atlasu - a JE MOŽNÁ JEŠTĚ MOCNĚJŠÍ NEŽ JEHO DÁVNÝ PŘEDCHŮDCE.

Dítě s darem tvorby atlasu se nyní skrývá spolu s ostatními členy své rodiny a já mám velmi silné podezření, že KAŽDÝ Z NICH je nadán nějakým podobně zvláštním, mimořádným darem... *a právě proto představují značné nebezpečí.*

Tak například ta malá, Annipeck, dokáže seslat kouzlo, které působí na plastové předměty. Něco takového se ještě v celém vesmíru nestalo!

Zatím ale netušíme, jakým kouzelným nadáním oplývají zbývající tři děti.

Jaképak asi budou jejich dary?

Může to být doslova COKOLI, možností je tolik, až se mi z nich točí hlava...

V tuto chvíli se chlapec a jeho rodina schovávají ve svém domě, v sídle O'Hero-Smithových v Podmáčeném Bahništi na planetě Zemi, jenže se k nim nemůžu dostat, protože listivé tetičky Trudie a Violet uzavřely Cestu do kamkoli, jež k nim vede, tak neprodyšně, že nezůstala sebemenší skulin-ka, a teď k nim nepronikne ani myška.

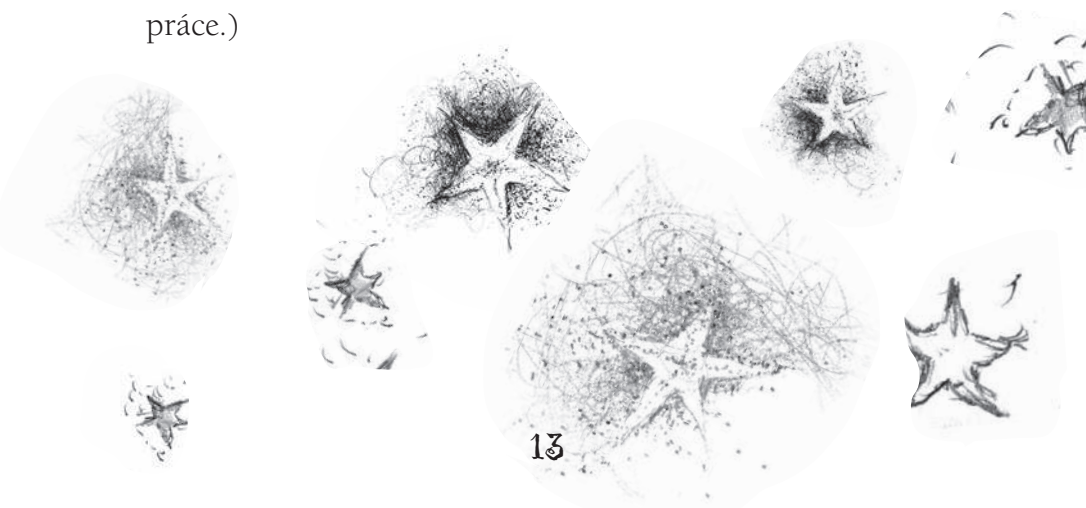
Oni se dostanou VEN.

Ale nikdo se nedostane DOVNITŘ.

A to je opravdu dobře, protože...

Protože chlapce a vůbec celé rodiny s jejich neobvyklými magickými dary by se velice rádi zmocnili velmi zákeřní, ZLÍ lidé. O'Hero-Smithovy ohrožují nejen tyhle nebezpečné osoby, ale, připouštím... i já. Protože mým úkolem v zájmu zachování míru a stability ve vesmíru je *zbavit se jich*.

(Prosím, nemějte mi to za zlé. Je to koneckonců moje práce.)

A tak tedy těm dětem, ale i jejich rodině, jejich domovské planetě a celé galaxii, hrozí bezprostřední, naléhavé nebezpečí.

Pojďte se mnou a já vám ukážu ty zlé lidi, potom pochopíte, jak špatné to je...

Pevně se držte. Pořádně se chytněte peří na mém krku, protože nás čeká dlouhá, předlouhá cesta vesmírnou pustinou k planetě s názvem „Blink 22“.

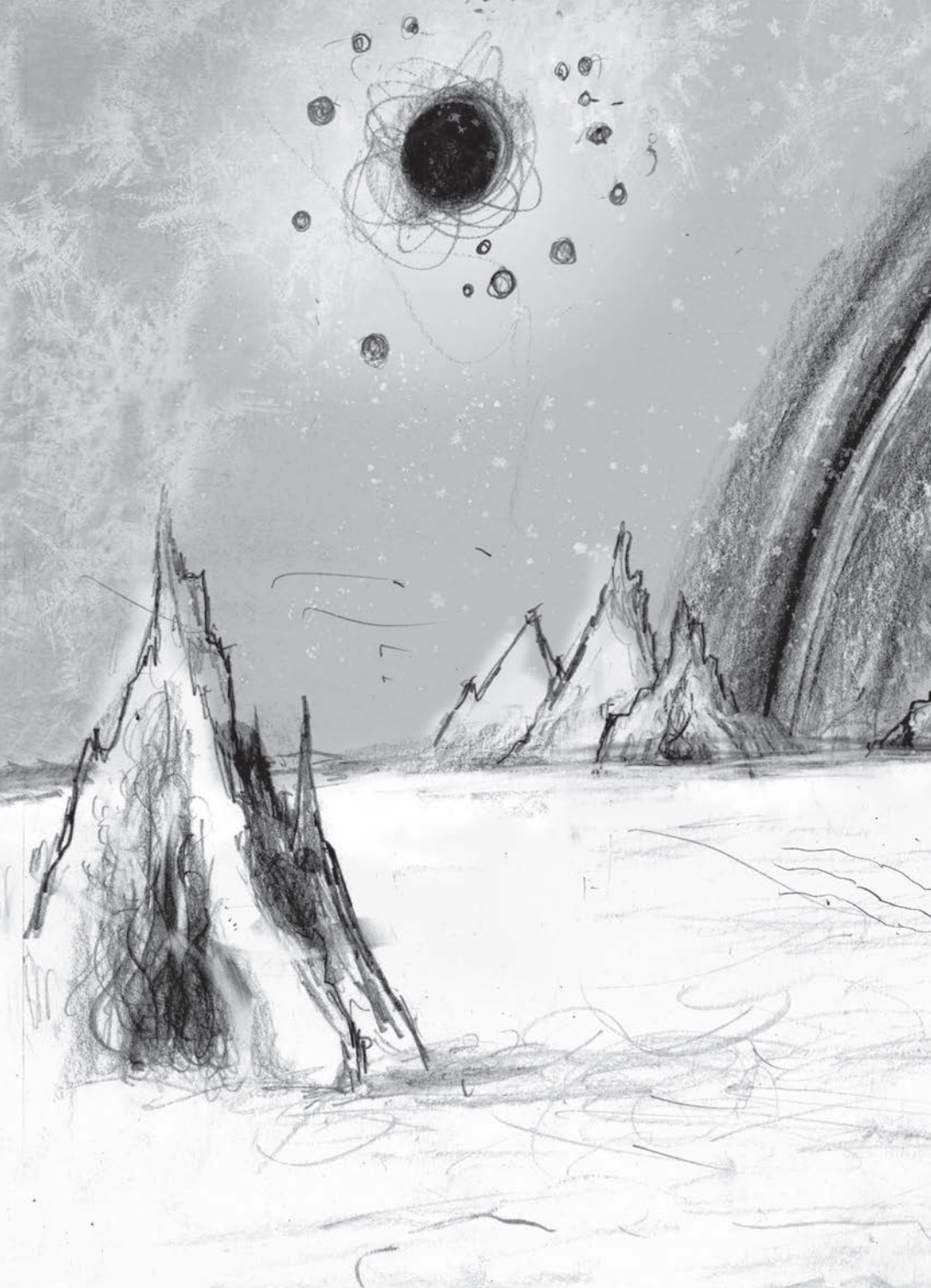
Zadržte dech.
Letíme...

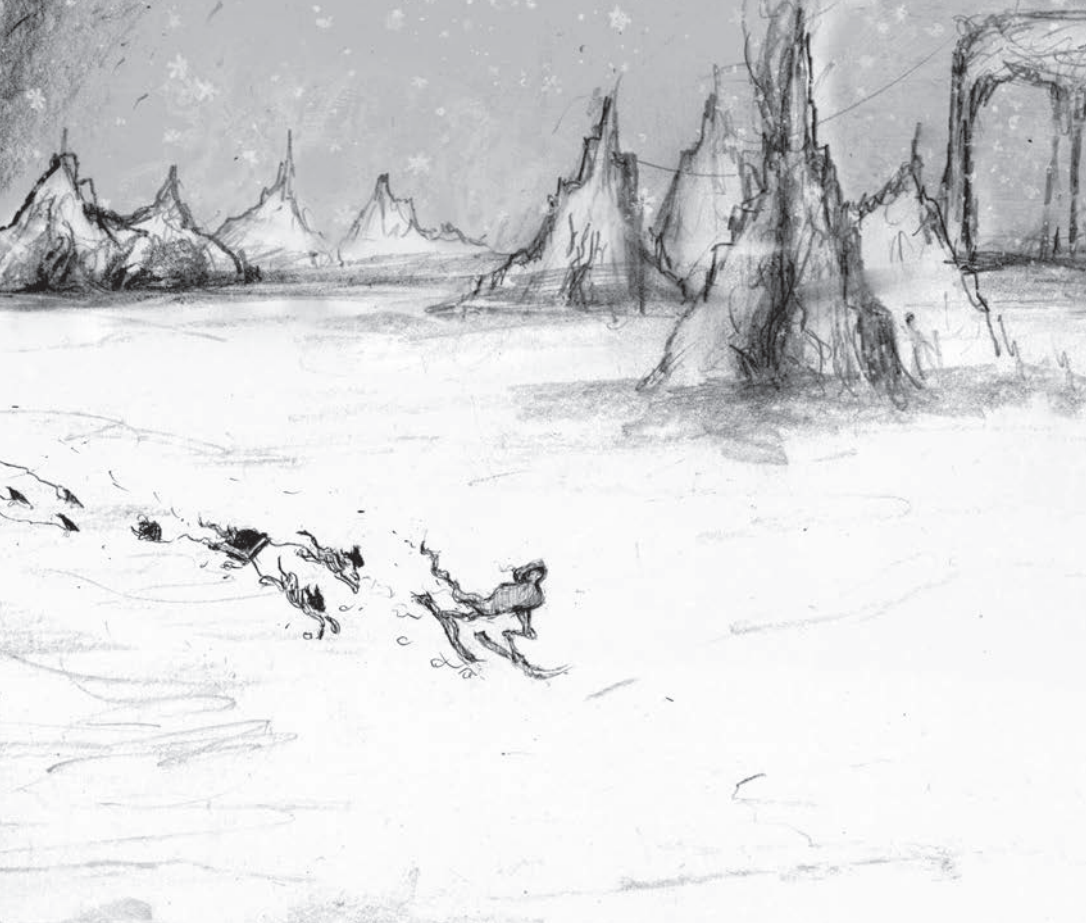

VESMÍRNA VLÁDA
ALTERNATIVNÍ ATLAS

Blink 22

Část
první

Kapitola 1

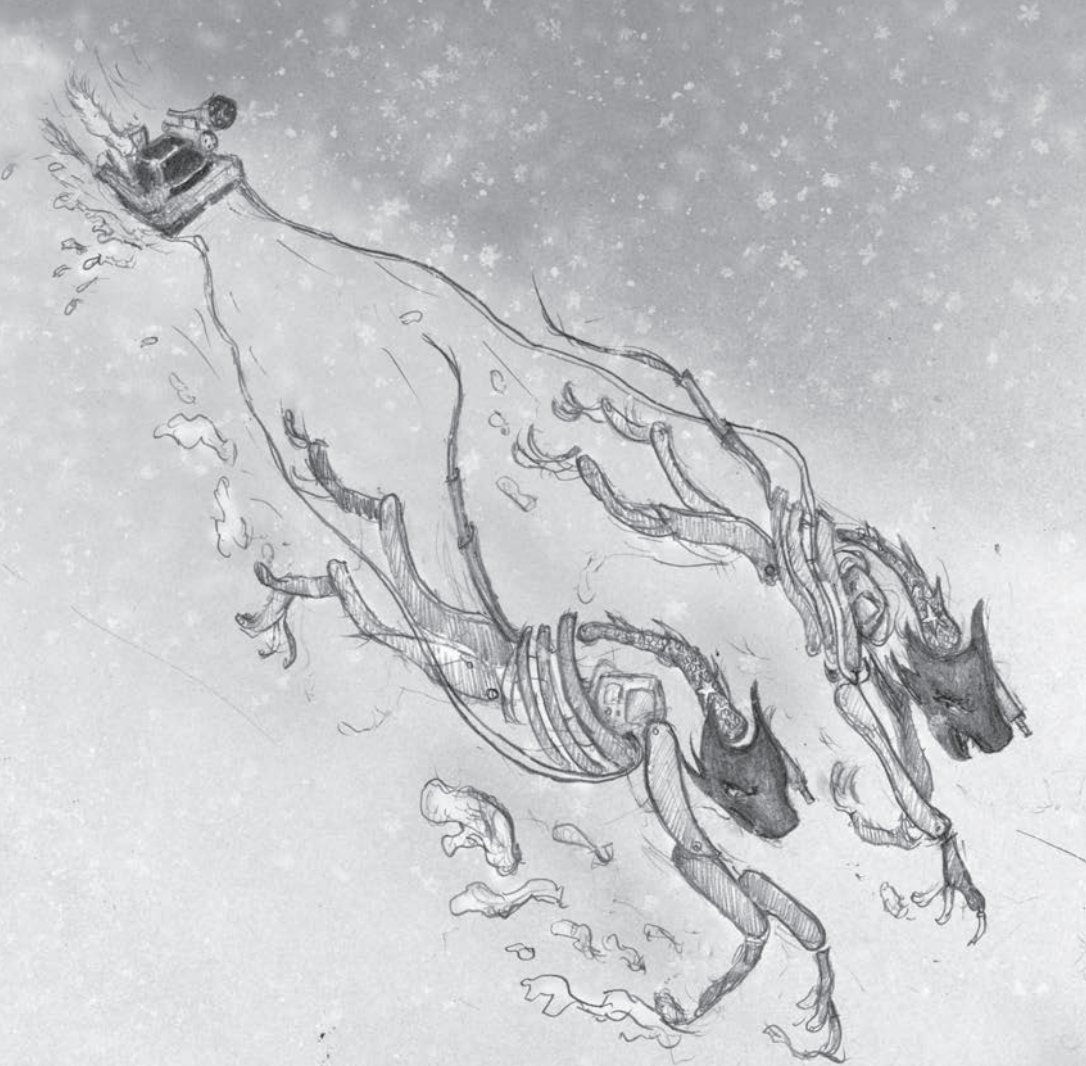
Věštba smrti

Kdysi kdesi ve vzdálené galaxii na okraji cizí mléčné dráhy zářilo osamělé slunce, kolem něhož obíhala ledově modrá planeta. Na téhle jedinečné, zakázané zmrzlé planetě, známé jako Blink 22, panovala neustálá zima, led se tu však mísil s mrazivým OHNĚM. Uzavřené v nitru ledovců se mihotaly plameny, v srdci každé sněhové vločky doutnaly žhavé uhlíky, pod povrchem věčně zmrzlé krajiny zuřily mohutné požáry. Tento ohňo-led pokrýval většinu pevniny, jen na náhorní plošině podepřené mimořádně vysokými věžemi z ledu a kamenů, jež se vypínala nad nedozírnou zmrzlou pustinou, se nacházela oáza bublající a překypující životem.

Na celé horce mrazivé planetě vyly, skřípěly a praskaly žhnoucí ledové kry a vichr tu vál tak divoce, že vám myšlenky zmrzly na kost ve chvíli, kdy opustily vaši hlavu. Jedinou dobrou věcí byly duhové kruhy, jež se za dne rozpínaly na obloze a které jako by svou neměnnou přítomností nabízely naději v lepší budoucnost, ale jinak tu nebylo nic, vůbec nic, kam až oko dohlédlo.

Ačkoli... moment!

Po nekonečné ploše ohňo-ledu se pohybovala postava. Byl to VYKONAVATEL, úžasný, velký robot, na nohách

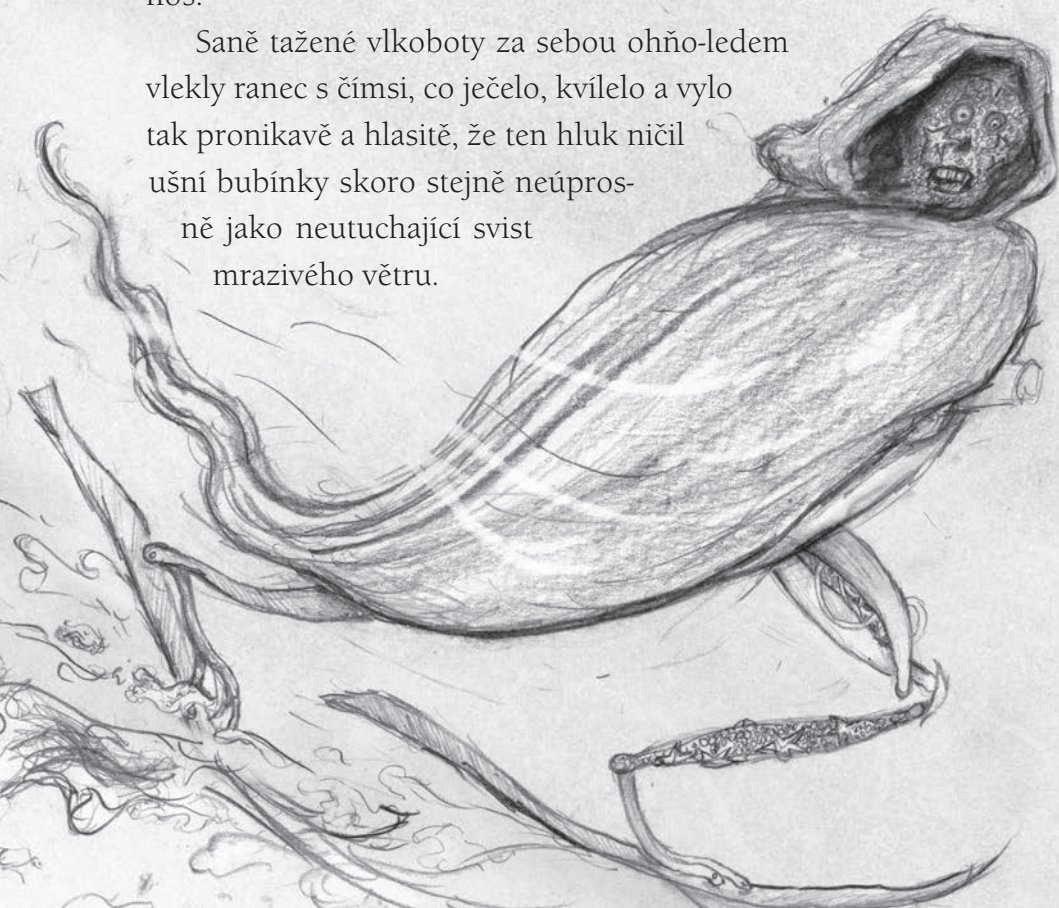

Úžasný
robot
VYKONAVATEL

měl lyže, jeho diamanty posetá lebka se blyštěla, ach, člověka by z toho až zamrazilo, avšak robot samozřejmě nemohl cítit chlad... Končetiny podobné údům kostry se pohybovaly s ohromující lадností, sem a tam, vpřed a vzad, jako kdyby nad mrazivou plání tančil. A v jeho stopách spřežení robotických vlků neúnavně táhlo saně vybavené neuvěřitelným množstvím zbraní. A na saních seděla za ochranným štítem pochmurná figura, zachumlaná do husté kožešiny sněžného medvěda, z níž jí vykukoval jen nos.

Saně tažené vlkoboty za sebou ohňo-ledem vlekly ranec s čímsi, co ječelo, kvílelo a vylo tak pronikavě a hlasitě, že ten hluk ničil ušní bubínky skoro stejně neúpros- ně jako neutuchající svist mrazivého větru.

Zdalo se, že ani velký robot, ani ďábel sedící na saních jekotu nevěnují sebemenší pozornost. V jednu chvíli však skučení přilákalo hejno sněhožraloků. Když jejich zlověstné hřbetní ploutve prořízly led za saněmi, kvílení ozývající se z rance hrůzou ještě zesílilo.

Robot v čele se neobtěžoval zastavit. Pouze ze zad vysunul periskop, zaměřil lasery a vypálil dvě rány, z nichž každá zasáhla jednu ploutev.

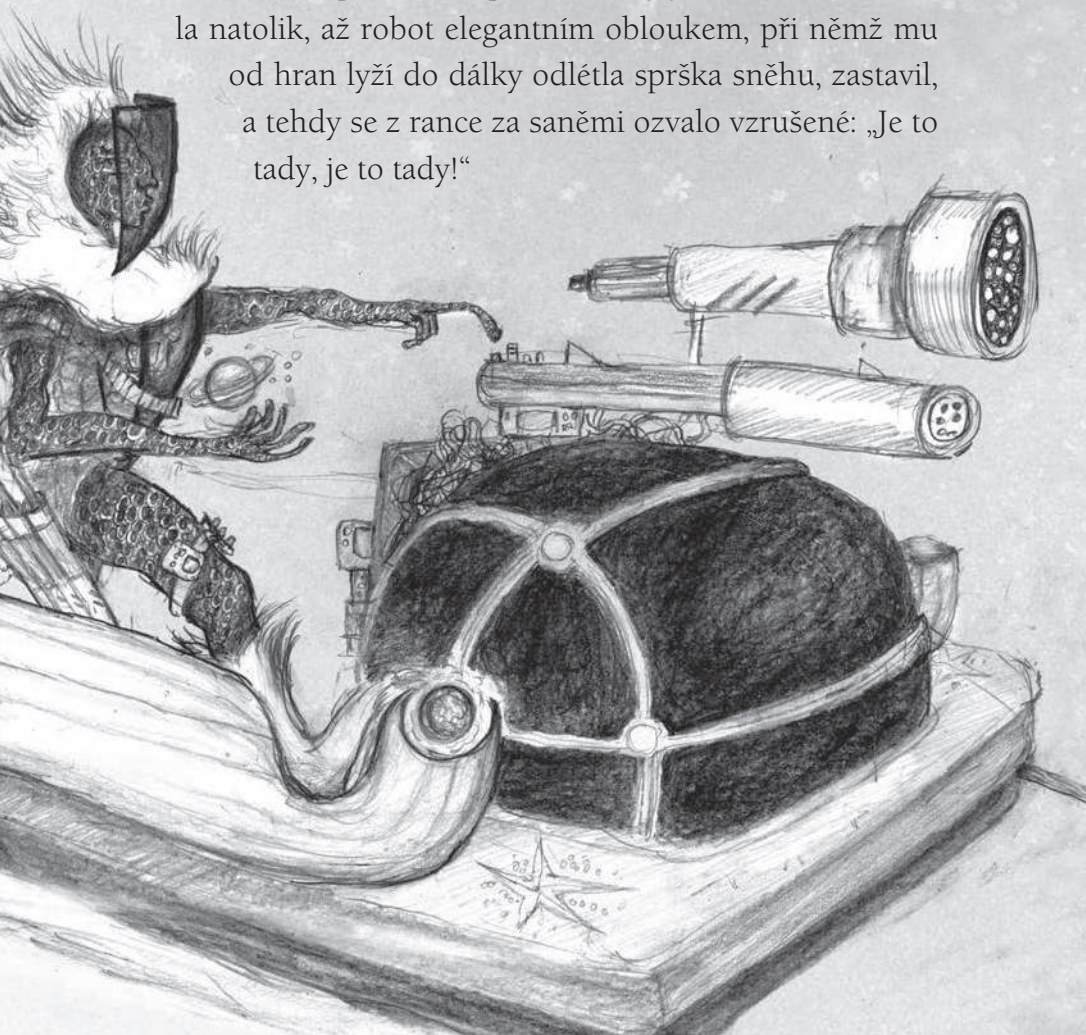
▼orcix
(ukrutný)

Prásk, prásk.

Smrtelně zraněná dvojice sněhožraloků zavřískla bolestí. Zbytek hejna okamžitě přestal pronásledovat saně a raději se vydal po stopě nějaké snadněji přemožitelné kořisti.

VYKONAVATEL se svým zvláštním doprovodem pokračoval vpřed. Skřekům vycházejícím z rance nadále nevěnoval sebemenší pozornost, potom však jejich intenzita vzrostla natolik, až robot elegantním obloukem, při němž mu od hran lyží do dálky odlétla sprška sněhu, zastavil, a tehdy se z rance za saněmi ozvalo vzrušené: „Je to tady, je to tady!“

Robot poklekl, aby okožešinovaný Jezdec na saních mohl snadno vystoupit - z výšky došlápl nejprve na robotova záda a odtud pak na led. Botou opatřenou ostruhou ostře nakopl ranec a zrušil tak kouzlo, které ho drželo pohromadě. Z neviditelné magické sítě se vykutálela vztek-lá, plivající a nadávající čarodějnice, smaragdově zelená a vychrtlá jako násada od koštěte.

„Říkám ti, že je to tady, ty proklatče! A teď mě propušť, jak jsi slíbil!“ zakvílela. „Dej mi moje diamanty a propušť mě!“

Jezdec vytáhl z kapsy zářící kouli. „Zopakuj mi znovu prorocství,“ nařídil čarodějnici.

Čarodějnice spustila vodopád šřatnatých nadávek, které pršely na Jezdcovu hlavu spolu s jejími slinami. Kdyby Jezdce nechránilo kouzlo proti prokletí, nejspíš by už dávno vzplanul jako pochodeň. Takhle však jen pohnul prstem a čarodějnice zaječela, jako kdyby ji střelil. Zmlkla.

Jezdec jí s úsměvem podal cosi, co dosud ukrýval v kapse. Byla to dětská bota, rozdrbaná a otrhaná. Pořád na ní byly patrné zelené skvrny od pralesních rostlin, protože majitel

botu ztratil hluboko v Abhorrorghastově lese, daleko, předa-
daleko na vzdálené planetě Excelsiaru.

Čarodějnice botu očichala jako pes, který se chystá roz-
běhnout po stopě.

„Bota dítěte s darem tvorby atlasu...“ zašeptala.

A potom na botu foukla, tak prudce, až z ní její čaroděj-
nický dech zvedl drobounké částičky, příliš malé na to, aby
byly vidět pouhým okem, smísil je s padajícími sněhovými
vločkami a nakonec je donesl až do Jezdcovy magické koule.

Pak čarodějnice ukazováčkem na kouli poklepala.

Ve středu koule se vynořila vize, kterou dovnitř čaroděj-
nice vložila. Zamžourala na pohybuující se postavy, záblesky
světla, stopy budoucnosti, okamžiky, které na vteřinu jasně
zazářily a pak vybledly jako stín.

„Hezké, když vizi tvoří sssníh,“ řekl Jezdec, vlastním
jménem Vorcix. Obdivně nahlížel čarodějnici přes rame-
no. Dokonce i samotný ďábel dokáže ocenit krásu.

Vorcix byl jedním z těch nebezpečných lidí, o kterých
jsem vám říkala. Nebyl jen obyčejně zlý. Byl to záludný,
falešný člen Nejvyššího koncilu Vesmírné vlády, hrůzný
Uchvatitel známý jako Vorcix Ukrutný. Nehty měl ostřejší
než vzdušné hůlky a byl zlovolnější a ďábelštější než pytel
plný kočkodlaků.

On a já jsme byli nepřátelé na život a na smrt, a když
jsme se setkali naposledy, právě ze všech sil škodil na pla-
netě Excelsiar, Vesmírné vládě za zády. Shodli jsme se však,

že svá tajemství v našem vlastním zájmu neprozradíme -
zatím...

„Takže... můj plán... moje budoucnost... je tedy stále nedotčená?“ zasyčel Vorcxix jako zlovorný had.

Čarodějnice se zachvěla a zakňučela, jako kdyby už teď z celého srdce litovala, že kdy nahlédla do Vorcxixovy budoucnosti. „Vypadá to dokonce ještě lépe než kdy dřív,“ pravila smutně. „Pro vás tedy rozhodně.“

Vorcxix se lačně usmál.

„Musíte se však zbavit dítěte s darem tvorby atlasu, protože nemůžete vyhrát, dokud nebudete mít Alternativní atlas pod kontrolou,“ řekla čarodějnice.

Zadávala se na vizi uvnitř koule pozorněji. „Musíte zničit celou rodinu O’Hero-Smithových, nebo váš plán selže... až na to děvčátko - to s darem magie, která působí na plastové věci. Jeho moc vám bude užitečná.“

Vorcxix se znovu usmál, užíval si tu představu. „Celé hnízdo zzzmijí, skvěle, opravdu skvěle. Víím, kde jssou, na té hloupé Zemi, někdo všššak uzavřel Cesty do kamkoli, které by mě tam zavedly, takže ssse tam nemůžu dossstat.“

„Vize říká, že děti projdou Cestou do kamkoli právě TADY,“ prohlásila čarodějnice a ukázala na ledovou krustu pod jejich nohama.

Vorcxix zadupal na pevný, neporušený povrch a ten na protest zaskřípěl. „Ale tady žádná Cesta do kamkoli není... Vidiššš, čarodějnice? Jen pevný led.“

„Ne, teď tu ještě opravdu není,“ zakňučela čarodějnice. „Ale světy se posunou, jak to mají ve zvyku, cesta se objeví a projdou jí čtyři děti O'Hero-Smithovy, z nichž jedno bude to s darem tvorby atlasu...“

„Proč by ale dělaly něco tak dokonale nessesmyslného? Jsou přece v bezpečí, dokud neopussstí Zemi!“ mátko Vorcxixe. „Doufám, že se mě nesnažíš podvéssst...“ Zakroutil svým zaklínacím prstem a tělo čarodějnice sebou zazmítalo v křeči, až zakvílela bolestí.

„Jsou to koneckonců lidé,“ fňukla, „a o těch je všeobecně známo, že neposlouchají a jednají nerozumně a hloupě...“

Pro čarodějnici to byl nesnadný okamžik. Zdálo se však, že zlovolný uchvatitel jí věří.

„Nech mě jít,“ zaškemrala. „Vložila jsem vizi do tvé magické koule, takže ti už zůstane. Co víc ode mě ještě chceš?“

„Kdy?“ vyštěkl Vorcxix. „Kdy ty hloupé malé lidsské bytossstí přijdou?“

„Nedokážu říct *kdy*,“ vzlykla čarodějnice. „*Kde* je snad v nekonečných dálavách hvězdného vesmíru dostatečné, nebo ne? Bude to přímo... *tady*...“

A čarodějnice jedním svým pařátem nakreslila do sněhu pokrývajícího ledovou kru velké jasně X. „To je naposledy, co prokazují laskavost stvůře, jako jsi ty, Vorcxixi!“

Vorcxix se pomalu usmál a ach, ten úsměv byl velice nepříjemný na pohled, vypadal spíš, jako kdyby zlověstně vycenil zuby.

Zadával se do koule, která pohltila proroctví čarodějnice.

Odfrkl si. „Zdá se jako zvláštní náhoda, že by měly přijít zrovna sse, na místo, kde mě čeká nějaká práce... Bylo by možné, že by mě hledaly?“

O jaké práci to Vorcxix mluví?
napadlo mě. Až mě z toho zamrazilo v kostech. *Co se chystá provést v tomhle zmrzlém pekle, jež je noční můrou celého vesmíru? Vsadím se, že nic dobrého, u vousů velkého Střelce, určitě nic dobrého...*

